

РЕШЕНИЕ

№ 2350

гр. София, 22.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11034** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Р. Т. Х., гражданка на С., с предоставен хуманитарен статут, лично и като законен представител на малолетното си дете Р. Р. М., чрез адв. С. М., срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/7049/ 24.10.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - С..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, като се посочва, че разпоредбата на чл.3, т.5 ЗСПД, с която е мотивирана заповедта и която действително съдържа ограничение за семейства на чужди граждани, противоречи на чл.39, ал.1, т.4 от ЗУБ. Навеждат се аргументи относно правото на подпомагане, основани на Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица / Директива за временна закрила/ и Конвенция на ООН за правата на детето (ратиф. с решение на ВНС от 11.04.1991г.)

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява, представлява се от адв.Ж., който моли жалбата да бъде уважена и се присъди възнаграждение на процесуалния представител адв. М.. Ответникът - директорът на дирекция „Социално подпомагане“ - С., редовно призован, не се представлява. В представен писмен отговор от 04.12.2024г. счита подадената жалба за неоснователна. За да постанови отказа си по предоставяне на еднократна помощ ответникът се позовава на чл.3, т.3 и т.5 от ЗСПД, а именно, че детето не е български гражданин, Р България не е страна в международен договор със Сирийската арабска

република за предоставяне на такива помощи, както и в обхвата на Закона за семейните помощи за деца не са включени изрично чужденците, за които е предоставена особена закрила по ЗУБ. Моли се жалбата да бъде отхвърлена, а заповедта потвърдена като законосъобразна и правилна.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Р. Т. Х. е с предоставен хуманитарен статут по реда на чл.9, ал.1 ЗУБ, като ѝ е издадена регистрационна карта за чужденец №[ЕИК] от 07.11.2023г.. С хуманитарен статут е и малолетната ѝ дъщеря Р. Р. М., притежаваща издадено удостоверение за пътуване зад граница № [ЕГН] от 07.11.2023г. на МВР.

Производството пред административния орган е започнало по подадено заявление- декларация от Р. Т. Х. , в качеството ѝ на майка и законен представител на Р. Р. М., за получаване на еднократна помощ за ученик, записан в първи клас, съобразно нормите на ЗСПД. Към молбата е приложено удостоверение от 59 ОБУ „В. Л.“, че детето е записано в първи клас на учебната 2024/2025г.

Със заповед №ЗСПД/Д-С-СК/7049/24.10.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) - С. е отказано отпускането на еднократната помощ. В заповедта са изложени мотиви, че отпускането на помощ не отговаря на условието на чл.3, т.3 и т.5 от ЗСПД-детето не е български гражданин; членовете на семейството са граждани на Сирийска арабска република. Няма сключена спогодба между Република България и Сирийска арабска република за изплащане на семейни помощи за деца.

Заповедта е връчена на 28.10.2024г.

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно предоставените му правомощия, в изискуемата форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона:

Съдът констатира, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по чл. 146, т.4 и т.5 от АПК, като съображенията за това са следните:

Административният орган неправилно е приел, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Съгласно чл.32, ал.3 ЗУБ чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Разглежданата семейна помощ за дете е допустимо и

основателно поискана на основание чл.2, ал.6 от Закона за социалното подпомагане, съобразно който от правото по ал. 3 /право на социални помощи за български граждани, семейства и съжителстващи лица/ се ползват и чужденците с разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България, чужденците, на които е предоставено убежище, статут на бежанец или хуманитарен статут, и чужденците, ползващи се от временна закрила, и лицата, за които това е предвидено в международен договор, по който Република България е страна. Следователно, жалбоподателката, както и малолетното ѝ дете, могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец, постоянно пребиваващ на територията на страната. Р. Т. Х. пребивава и отглежда детето си в Република България, разрешено им е да останат на територията на Република България, видно от издадените документи за самоличност и е безспорно правното основание за пребиваване. Разпоредбата на чл.3, т.5 ЗСПД не съдържа специални разпоредби относно приложимостта ѝ за чужденци, но предвижда права за чужденци, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Законът за социалното подпомагане жалбоподателката и като законен представител на малолетното дете, има право на социално подпомагане – в случая на разглежданите семейни помощи за деца.

Отделно от това, даденото от ответника тълкуване на нормата на чл. 3, т. 5 ЗСПД /за липсата на международен договор за сътрудничество със Сирийската арабска република/ не съответства и на разпоредбата на чл. 28, § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно посочената разпоредба държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава членка. Така също и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, като в т. 45 от Преамбюла на Директивата е посочено, че с цел да се избегнат социални трудности е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. Социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право. Нормата на чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, предвижда, че по отношение на социалното подпомагане условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставена международна закрила, се определят съобразно

националното право, като съгласно §2 на разпоредбата възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице. В този смисъл предоставянето на семейните помощи за деца следва да се разглежда именно като средство за осигуряване на гарантиран минимален доход и като едно от основните обезщетения. България като държава членка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно- получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка.

В този смисъл националната правна уредба относно възможността за предоставяне на помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Република България с предоставен хуманитарен статут следва да се тълкува в съответствие с общностното право.

Тези съображения обосновават крайния извод на съда за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради което обжалваната заповед следва да бъде отменена. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК, делото следва да бъде изпратено като преписка на административния орган за ново произнасяне по заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-СК/7049/14.10.24г., подадено от Р. Т. Х. с ЛНЧ [ЕГН], при съблюдаване на дадените с настоящо решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и като съобрази, че е договорена безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, следва на адвокат С. М. да се присъди възнаграждение в размер на 500 лева. За да определи възнаграждението под минималния предвиден размер в чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09 юли 2004г. настоящият съдебен състав съобрази следното: с Решение на Съда на ЕС от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи. Следователно, посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. При съобразяване на процесуалното участие на поискалия възнаграждението адвокат и естеството на правния спор, който не се характеризира с особена фактическа и правна сложност, приключил е в едно съдебно заседание и без отправяни искания за събиране на доказателства, размерът на определеното адв. възнаграждение следва да е именно горепосочения.

На основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Т. Х. Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/7049/24.10.24г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона в едномесечен срок от получаване на решението.

ОСЪЖДА Агенция социално подпомагане- дирекция „Социално подпомагане“-С. да заплати на Р. Т. Х. ЛНЧ [ЕГН] направените по делото разноси в размер на 10 /десет/лева.

ОСЪЖДА Агенция социално подпомагане- дирекция „Социално подпомагане“-С. да заплати на адвокат С. М. с л.н. [ЕГН] адвокатско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.